

Pia Christmas-Møller (KF):

I 2003 lancerede regeringen med den konservative udenrigsminister i spidsen det såkaldte arabiske initiativ. Det var og er et langsigtet initiativ, som blev skabt på grundlag af en fundamental erkendelse af, hvor central en rolle udviklingen i Mellemøsten spiller også for vor sikkerhed. Formålet var at etablere en basis for en bedre dialog med landene i Mellemøsten og Nordafrika og dermed at bidrage med støtte til udvikling af demokratiske og økonomiske reformer samt fremme af menneskerettighederne i den arabiske verden – og det både på multilateralt og bilateralt niveau.

Med billederne fra de dramatiske og fuldstændig proportionsløse situationer fra tegningesagen i frisk erindring kan man roligt sige, at det var i sidste øjeblik, vi fik etableret nogle kontakter og mere metodisk fik startet på at opbygge et netværk i den del af verden. Lige så svær dialogen kan være mellem meget forskellige kulturer og traditioner, ja, lige så betydningsfuldt er det, at den er der. Det fik vi på den lidt hårde måde bevist under tegningekrisen.

Jeg er ikke i tvivl om, at netop eksistensen af det arabiske initiativ og vor tilstedeværelse i området har bidraget til, at vi hurtigere end ellers kunne få situationen under kontrol. Derfor er der heller ikke nogen tvivl i den konservative folketingsgruppe om, at det arabiske initiativ var og er en rigtigt tænkt idé, hvorfor spørgsmålet nu ikke er, om det skal fortsætte, men derimod, *hvordan* vi skal fortsætte det, så vi får endnu mere ud af indsatsen.

Her vil jeg gerne kvittere for både den offentliggjorte analyse og for udenrigsministerens besvarelse i dag. Vi er fuldstændig enige i, at der er behov for en fokusering af indsatsen. Det gælder både geografisk og tematisk. Vi er enige i, at kræfterne skal koncentreres på færre lande, og vi kan her støtte, at man overvejer Marokko, Jordan, Yemen, Algeriet og Libanon som værende blandt de lande, vi kan samarbejde med på bilateralt niveau. Afgørende er det, at der også gennemføres en tematisk fokusering, og at denne ikke begrænses til landeindsatserne, men også omfatter de regionale indsatser.

Vi kan give uforbeholden tilslutning til forslaget om at prioritere udvikling af frihedsrettigheder, herunder god regeringsførelse, og det omfatter selvfølgelig også fremme af menneskerettigheder, og dertil hører jo helt naturligt også bekæmpelse af tortur. Vi bakker klart op om, at der skal samarbejdes med så vel reformvenlige rege-

ringer som med civilsamfundsorganisationer, herunder ngo'erne.

Ikke mindst med baggrund i erfaringerne fra tegningekrisen har vi fra konservativ side opfordret til, at initiativet kommer til at fokusere langt mere på støtte til de kræfter, som ønsker at udvikle frie medier, fri kommunikation, spredning af oplysning og viden. En oplyst befolkning har bedre mulighed for selvstændig stillingtagen og dermed for at vælge. Viden er magt, og derfor er adgang til viden de arabiske befolkningers hovednøgle til at vælge demokrati og dialog frem for diktatur og vold.

Den nøgle vil vi gerne hjælpe dem med at få, men det skal ske i et ligeværdigt samarbejde, som bygger på gensidig tillid. Her er samarbejde, udveksling på ngo-niveau og mellem andre dele af civilsamfundene meget vigtigt.

En konkret lære af tegningekrisen er også, at der er et stort potentiale at hente bl.a. hos herboende arabisktalende, som har kendskab til den arabiske kultur og konkrete lokale forhold. Det potentiale skal vi være meget bedre til at inddrage og gøre operativt i fremtiden, og det lægges der op til med nyorienteringen af det arabiske initiativ.

Når alt det er sagt, skal jeg her til sidst fremhæve betydningen af også at have ligestilling mellem kønnene som en helt central del af fokuseringsområdet. Det er jo ingen hemmelighed, at de mest fundamentale forandringer i et samfund af de grundlæggende adfærdsmønstre, det være sig lige fra adfærden på det hygiejniske område til ernæringsspørgsmål, til ændring af kønnenes arbejdsdeling, til ændringer i et samfunds normer, går via kvinderne. Sådan er det i næsten alle kulturer, og sådan har det været til næsten alle tider, simpelt hen fordi kvinderne spiller så stor en rolle i familielivet som opdragere og normsættere. Derfor er det også så vigtigt, at netop kvinderne og ligestillingsperspektivet er et højt prioriteringsområde også i denne sammenhæng.

Formanden:

Tak til fru Pia Christmas-Møller. Så er det hr. Villy Søvnald som ordfører.

Villy Søvnald (SF):

Diskussionen om en fortsættelse af det arabiske initiativ er en vigtig del af opfølgningen efter Muhammedkrisen. Vi har jo under de korte bemærkninger haft diskussionen om vurderingen af den danske regerings måde at agere på, og jeg